Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 3 (355) * Sâmbătă 8 Ianuarie 1955 * 4 pag., 15 bani

Incepe al III-lea pătrar

După 10 zile de odihnă, Luni, în toate școlile noastre va răsuna din nou clinchetul vesel al clopoțelului. Tuturor școlarilor le vestește el că din acea clipă începe cel de al treilea pătrar al anului școlar.

Cele două pătrare de până acum au trecut repede, pe negândite aproape. Dar câte ai învățat, tu școlarule, în timpul acestor 4 luni! Astăvară te-ai scăldat din plin în apa limpede și poate că uneori te-ai întrebat cum de poți pluti deasupra apei când toate corpurile grele se duc la fund? Legea lui Arhimede, pe care ai învățat-o la Fizică, ți-a dat acum răspunsul. Ai auzit vorbindu-se adeseori despre Algebră și poate nu odată ți-ai pus întrebarea: la ce și-o fi bătând oamenii capul atâta cu dânsa? Și iată că tu, acum, cu ajutorul lui x și y poți să deslegi probleme pe care numai cu cifrele n'ai fi reușit nici cum să le deslegi.

Da, ai învățat multe lucruri, dar manualele nu ți-au desvăluit încă toate „tainele" pe care le conțin. Ți-au mai păstrat ceva și pentru pătrarul trei și patru. Și iată, tocmai pentru asta clopoțelul te cheamă din nou la lecții.

Sună clopoțelul școlii, sună! Oră după oră, vin în clasa ta profesorii și-ți explică cu răbdare conținutul fiecărei lecții. La sfârșitul fiecărei ore tu cunoști mai multe decât înainte, știi mai multe despre viața oamenilor, despre tot ce se petrece în jurul nostru. Cele ce afli în clasă nu sunt numai niște simple răspunsuri la întrebările pe care ți le-ai pus întâlnind un fenomen sau altul. Cunoștințele căpătate în fiecare oră de clasă te pregătesc ca să devii un om învățat, un om care să contribuie din plin la făurirea fericirii poporului nostru. Tocmai pentru asta trebuie să-ți întipărești bine în minte cunoștințele căpătate în clasă. E nevoie deci să-ți pregătești cu regularitate lecțiile acasă.

Sunt unii școlari care își pregătesc lecțiile numai atunci când cred ei că vor fi ascultați. Despre aceștia, o zicală de-a noastră spune că își taie craca de sub picioare. Invățând lecțiile pe sărite, nu înveți de fapt nimic. Sunt apoi alții școlari care se apucă într'adevăr să-și facă lecțiile, dar abia au citit o pagină, două din carte, că își pierd răbdarea, se satură repede:

— Lecțiile astea sunt prea grele pentru mine, motivează ei în gând și închid cartea.

Nu e nimeni care să fi spus vreodată că a învăța e o treabă ușoară. Invățătura cere răbdare, perseverență, și uneori chiar curaj. Sunt oameni care întreaga lor viață au învățat și iar au învățat. Și tocmai pentru că au învățat atâta, ei au putut să dea oamenilor descoperiri minunate, să contribuie la fericirea lor. Pilda acestora să fie un îndemn pentru tine.

Pregătește-ți cu temei, perseverent, fiecare lecție. Pregătește-le în așa fel ca atunci când clopoțelul te va chema la lecții să pășești în clasă vesel, sigur pe cunoștințele tale.

IARNA

A căzut zăpada mare
De vreo două dimineți
Și copiii fac cărare
Prin nămeți.

O pornesc din deal la vale
Băiețași din satul meu
Chiuind de veselie,
O pornesc și eu

Dar ce se aude oare?
Clinchete de clopoței...
Pornesc sănille ușoare,
Dii, căluții mei!

Emil BUNDUC
cl. V-a B, Burdujeni

CU CÂNT ȘI VOIE BUNĂ

Fulgi de nea strălucitori au acoperit ulițele și crengile copacilor. Străzile orașului sunt pline de copii. E doar vacanță! Oare ce fac, unde se duc? Unii se îndreaptă către bibliotecile cu rafturi înțesate de cărți cu poze și povești — alții se duc să înoate la bazinul de iarnă acoperit, la palatul pionierilor, la cinematograf... Incotro îți îndrepți pașii, găsești copii.

La marginea orașului, acolo, unde dealul își arată spinarea albă de zăpadă s'au strâns zeci de copii. S'au împrietenit repede și au pornit să lunece cu săniuța pe derdeluș.

O fetiță cu haină albastră a tăvălit un timp de-a dura un bulgăre de zăpadă, până ce a crescut mare, tocmai bun să fie capul unui om de zăpadă. Câțiva băieți și-au lăsat săniuțele ca să-i ajute fetiței la construirea omului de zăpadă. Și nu mult după aceea omul de zăpadă a răsărit ca o făptură ciudată, să domnească peste neaua câmpului atât timp cât soarele îi va îngădui să trăiască.

Ei, și se întâmplă ca atunci când omul este gata, cuiva să-i vină chef să te lovească cu un bulgăre de zăpadă. Se încinge atunci o bătălie că răsună împrejurimile de chiote și strigăte.

In orășelele copiilor care s'au ivit în țară să veselească pe cei mici, lucesc lumini și se răsfață înlănțuite, globuri de sticlă de toate culorile. Acolo au prins viață întâmplările și oamenii din povești, iar copiii nu se mai satură privind nenumăratele surprize pregătite pentru ei.

In munți, în vile străjuite de brazi cu mireasmă tare, mulți copii au mers să-și petreacă vacanța. Veselă, plină de jocuri și voie bună este vacanța aceasta.

Spartachiada sportivă

Concurenţii se pregătesc

Când au primit copiii vacanţa, era un timp tare urit. Vântul şuiera năpraznic, purtând de colo, colo, fulgii mari de zăpadă care cădeau cu nemiluita. Pe stradă lumea mergea grăbită. Nici gând nu putea fi de stat mult timp afară. Pionierii şi şcolarii, dela Şcoala mixtă de 7 ani Nr. 12 din Oraşul Stalin, se gândeau cu tristeţe că viscolul acesta le va zădărnici multe dintre acţiunile în aer liber plănuite pentru vacanţă. Şi cât de mult aşteptau concursul de ski şi săniuţe!

Peste câteva zile însă, vântul şi ninsoarea au încetat. Cerul a început să se limpezească şi curând şi-a arătat faţa luminoasă, soarele.

Aerul proaspăt, zăpada strălucitoare sub razele soarelui, i-a ademenit pe copii. Iată un grup mare de pionieri trăgând după ei săniuţe, sau alunecând pe skiuri, îndreptându-se spre dealul numit: Livada Poştei.

De departe au zărit furnicarul de pe deal. Pe cărare veneau în goana mare la vale, săniuţe încărcate cu copii. Skiorii aveau o pârtie separată.

— Ne facem şi noi o pârtie?

— Incepem tovarăşă instructoare?

— Ne-aţi promis că ne spuneţi secretul săniuţei care va putea ajunge prima.

— Skiurile mele sunt destul de unse?

Instructoarea de pionieri şi profesoara de cultură fizică, abia prididеau să răspundă la toate întrebările copiilor.

Când ceilalţi copii au aflat că pionierii dela Şcoala Nr. 12 se vor antrena pentru un concurs, s'au strâns mulţi în jurul lor, urmărind ultimele pregătiri.

Prima dată au pornit săniuţele.

— Heepaaa! La o parteee! — strigau copiii.

— Ce bine conduce săniuţa Dan Tătuţ — zicea cu admiraţie o fetiţă bălaie rămasă sus în vârful dealului.

Tovarăşa profesoară se ocupa acum de skiori.

— Nu e bine Ionel, să stai ţeapăn pe skiuri, aşa uşor, cazi pe spate. Apleacă puţin înainte partea de sus a corpului iar mâinile mişcă-le liber înainte şi înapoi ca să-ţi păstrezi echilibrul

Ionel a făcut întocmai şi a început să lunece pe zăpadă cu mai multă siguranţă. Când a ajuns jos şi a vrut să se întoarcă înapoi sus, a făcut însă o mişcare greşită, skiurile s'au încrucişat, Ionel şi-a pierdut echilibrul şi hop! a căzut în zăpadă. S'a sculat repede scuturându-se de zăpadă. Tovarăşa profesoară l-a strigat prietenoasă, venind către el.

— Trebuie să înveţi şi cum să cazi. In momentul când ţi-ai pierdut echilibrul îndoaie genunchii şi lasă-te pe partea stângă sau dreaptă inspre spate, în zăpadă. Şi apoi să ţii seamă totdeauna, când vrei să te întorci să începi mişcarea cu skiul din partea în care vrei să te întorci.

Urcau panta încet. Profesoara îşi continua sfaturile:

— Când urci panta, fă paşii mai mici, îndoaie mai tare genunchii apleacă mai mult corpul înainte. Aşa, e bine Ionele.

In jurul lor, copiii dela alte şcoli se îmbulzeau să asculte şi ei îndrumările date de profesoară.

Până departe se auzea gălăgia copiilor dela derdeluşul de pe Livada Poştei. Fiecare căzătură stârnea strigăte vesele, glume. Nici nu şi-au dat seama copiii când a trecut timpul. Cu greu s'au hotărît să plece acasă. Convoaie vesele de copii se resfirau pe străzile, din împrejurimi Din multe părţi se auzea salutul: La revedere, până la viitoarele întreceri.

L. DASCALU

Misterul lacului din munţi

O producţie în culori a Studiourilor Sovietice 1954

O scenă din film

Sus, pe vârfurile munţilor Armeniei, înconjurat de piscurile colţuroase, se află un lac limpede ca lacrima şi senin ca albastrul cerului — lacul Sevan.

Frumuseţea lui neasemuită încântă ochiul, dar încremenirea care-l învălue, pare că ascunde o taină. Pământul jur împrejur, până departe în vale e crăpat de uscăciune şi niciun pârâiaş nu-şi face loc din munte către satele dela poalele lui.

Să fie acesta un fenomen obişnuit? Oare cum de au fost zăgăzuite apele despre care bătrânii localnici povestesc că brăzdau odinioară munţii şi făceau ogoarele să rodească? Iată ce se întrebau geologii care au pornit într'o expediţie, hotărîţi să descopere misterul lacului Sevan. Dar să nu credeţi că numai geologii erau preocupaţi de o problemă atât de însemnată şi pasionantă în acelaşi timp.

Minunatul film în culori „Misterul lacului din munţi", ne arată cum o seamă de pionieri din satul Licik au pornit, pe urmele legendei povestite de moş Asatur, să vină în ajutorul geologilor. Drumul care l-au străbătut n'a fost de loc uşor. E primejdios să te caţeri pe stâncile prăpăstioase. Dar cine să se sperie de asta! Tânărul cercetător Seto nu pregetă să se cufunde pentru a scoate din lac piatra mult căutată.

Toate peripeţiile prin care au trecut curajoşii pionieri şi pioniere, cât şi fericirea de a descoperi în fundul peşterii izvorul care avea să-şi poarte apele peste pământul ars de secetă vă sunt înfăţişate în filmul „Misterul lacului din munţi".

Oare cine nu vrea să le cunoască?

Ileana POPESCU

Curiozităţi ştiinţifice

Pietrele „călătoare"

In lanţul de munţi, care se întinde spre vest dela aşa numita Vale a Morţii din California, se află o depresiune în care a fost înainte un lac, astăzi secat. Fundul fostului lac este o suprafaţă netedă care în unele locuri atinge 4 km lărgime.

Pe această suprafaţă, în întregime lipsită de vegetaţie, se vede numai un mic lanţ de stânci scunde şi pietre mari de origină vulcanică. Acestor pietre, locuitorii din ţinuturile învecinate, le spun „umblătoare", „călătoare" şi chiar „dansatoare".

Numirile acestea se explică prin faptul că pietrele se deplasează într'adevăr din loc în loc, făcând uneori cotituri şi zigzaguri complicate.

Explicarea fenomenului este foarte simplă. In acea regiune bântue vânturi puternice, adevărate uragane. Impinse de vânt, pietrele — chiar cele care cântăresc peste 250 kg. — alunecă pe suprafaţa umezită de ploi.

Distanţele parcurse de pietre ajung până la zeci şi chiar sute de metri. Se cunoaşte un caz când o piatră de 20 kg. a parcurs o distanţă de 270 metri.

In zilele

Clipe de bucurie

Pretutindeni pe întinsul Ţării Sovietelor, în oraşe şi sate, pionierii şi şcolarii au trăit, în zilele vacanţei, clipe plăcute, pline de farmec şi voie bună. Iată câteva veşti dela ei...

MOSCOVA — La 1 Ianuarie s'au deschis larg porţile marelui Palat al Cremlinului. Sute şi sute de şcolari din Moscova au păşit în minunatele încăperi. In sala Gheorghi s'au aprins pentru ei miile de luminiţe ale uriaşului pom de iarnă. In aceeaş zi s'a pornit şi hora veselă din jurul tradiţionalului pom de iarnă aprins în Sala Coloanelor din Casa Sindicatelor. In şcoli şi în cluburile pionereşti, în pieţe şi parcuri, copiii au petrecut deasemeni în jurul pomului de iarnă.

CHIEV — 60.000 de copii din Chiev au primit daruri dela Moş Gerilă. Şcolarii din raionul Molotov au petrecut la carnavalul „Prietenia între popoarele lumii".

TBILISI — In cele opt pieţe mari ale oraşului s'au aprins luminile pomului de iarnă. In Parcul de Cultură şi Odihnă „I. V. Stalin" — pe dealul Mtaţminda, au început întrecerile sportive. Tinerii schiori au plecat în munţii Cohta, unde îşi vor arăta măestria.

UFA — Sute de băieţi şi fete au petrecut la carnavalul pe ghiaţă care a avut loc pe patinoarul din Parcul Central de Cultură şi Odihnă „A. Matrosov". In parcul „Iacutov" s'a desfăşurat un concurs între cei mai buni patinatori.

BATUM — In parcul pionierilor — pe lacul Nurie-Ghel — a pornit în cursă vasul „Pionier". De pe bordul lui, micii pasageri vor privi concursurile vaselor cu pânze şi ale şalupelor.

CELEABINSC — Copiii constructorilor de tractoare şi-au început vacanţa veselă de iarnă în casele de odihnă „Turgoiac" şi „Serşni". Copiii feroviarilor petrec în minunata staţiune climaterică Chisegaci, din Ural. Peste 1000 de şcolari se odihnesc şi petrec zilele vacanţei în taberele de iarnă.

Işi petrec bine timpul liber

Copiii chinezi îşi petrec cu drag zilele lor libere în cercurile Caselor şi Palatelor de pionieri. Iată-i pe membrii unui cerc artistic repetând un dans nou: „Dansul cavaleriştilor".

VACANȚĂ VESELĂ

Pe cărări înzăpezite

Nici nu se putea alege o zi mai frumoasă pentru excursie ca asta. Frigul se mai potolise, alungând ceața deasă ce-ți impiedica vederea. Piscurile munților din jur străluceau în bătaia argintie a soarelui, iar brazii ce-i împrejmuiau păreau niște uriași îmbrăcați în haine de polei.

— Gata băieți! Pornim! zise cineva.

Și lungul șir se puse în mișcare, pornind pe panta îngustă ce urca șerpuind spre Piscul Câinelui. In fruntea șirului mergeau cei mai „curajoși", băieții, iar în urma lor veneau fetele cântând.

— La comanda mea veți începe, zise un băiat mărunțel, cu nasul înroșit de frig. Pregătiți „gloanțele"!

„Curajoșii" se aplecau unul câte unul pregătind bulgării de zăpadă, cu care să „atace" fetele la momentul prielnic.

Au ajuns la prima cotitură. Fără să bănuiască „pericolul" care le pândea, fetele se pomenira deodată cu zeci de bulgări venind fulgerător spre ele.

— O să vă arătăm noi, strigară, ele trăgându-și paltoanele peste cap.

— Trageți băieți! Nu vă lăsați! se auzi glasul încurajator al „comandantului". Cei care reușeau să ochească bine, râdeau voioși de „victimele" fără nicio apărare.

Dar ce s'a întâmplat! Unde au dispărut? se uitau fetele mirate că nu se mai zăresc „curajoșii".

Mare veselie și râsete. „Comandantul" destoinic, în marea lui frământare nu s'a mai uitat pe unde pășește și, alunecând, veni de-a-berbeleacul peste ceata „curajoșilor" culcându-i și pe el la pământ.

După multe peripeții au ajuns la cabană. Aici au aflat dece acest pisc se numește „Piscul Câinelui". A primit această denumire în amintirea grănicerilor cu câini care apărau granița patriei aflată în 1916, la Sinaia.

Coborîrea a fost și mai plăcută. S'au întors pe un drum neumblat și mai abrupt. Atacul a fost reluat de fete, care nu s'au dovedit deloc a fi mai puțin curajoase decât băieții. Și nu de puține ori s'a întâmplat ca unii din ceata „curajoșilor" să rămână chiar fără căciulă.

Au ajuns jos, la poalele muntelui, cu fețele îmbujorate, plini de zăpadă și voie bună. Grăbiți, au pornit spre vile să se schimbe. Ii aștepta o după amiază plăcută, un spectacol dat de teatrul de păpuși din București, iar după masa de seară vor merge în club, unde se vor juca fie de-a „Scaunul zburător", fie șah, ping-pong, sau alte jocuri. Vor avea ce face și cei cărora le place cititul, căci aici se găsesc multe cărți frumoase.

Așa își petrec zilele vacanței de iarnă cei 1000 de pionieri din tabăra dela Sinaia.

Irina RADULIAN

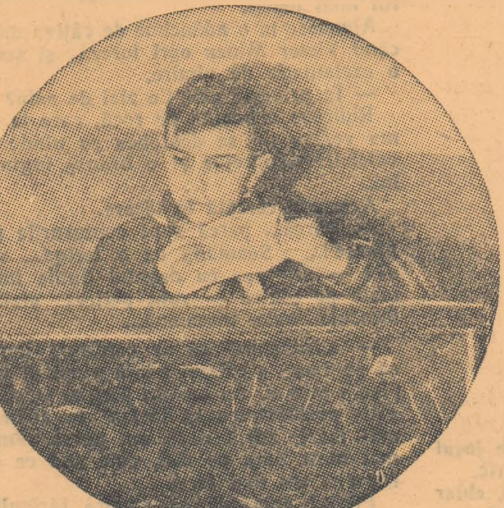
Ce fac eu

Sunt în vacanță. — Am mult timp liber acum, pe care mi-l petrec citind. Am luat dela biblioteca două cărți: „Opere" de Ion Creangă și „O scrisoare pierdută" de I. L. Caragiale. Și în biblioteca mea personală am mai multe cărți: „Povestea unui om adevărat", „Timur și băieții lui", „Neamul Șoimăreștilor", și încă altele. Tot acasă ascult emisiunea de radio „Bună dimineața copii". In unele zile, împreună cu ceilalți pionieri, strâng fier vechi și becuri, merg la cinema.

Mă bucur foarte mult de zilele vacanței de iarnă.

Magda ROTILA
cl. a VII-a
Unitatea de pionieri Nr. 17-Zemeș
regiunea Bacău

IȘI HRĂNESC PEȘTIȘORII

Copiii sunt acum în vacanță, o vacanță scurtă— ce-i drept — dar peștișorii din acvariu nu pot rămâne flămânzi până la reînceperea școlii. Pionierii dela Școala de 7 ani Nr. 12, de băieți, din București, au ținut seamă de acest lucru Zilnic, unul din ei vine la școală și hrănește peștișorii.

In fotografie, îl vedeți pe Florin Florescu din clasa a V-a B pregătind, în una din zilele vacanței, prânzul pentru peștișori.

O șezătoare la cămin

In sala căminului era o îmbulzeală neobișnuită. Se adunaseră mai toți părinții din comună și fiecare era nerăbdător să înceapă odată șezătoarea. Nu era o șezătoare oarecare ci una dată doar de copiii lor In față lângă scenă, stăteau grămadă câțiva țânci. Se înghesuiau, dădeau cu coatele și fiecare vroia să ajungă chiar lângă scenă să-și vadă mai bine fratele sau sora.

Pe scenă, în dosul cortinei nu era mai puțină fierbere. Coriștii nu-și găseau locurile. Unii se munceau să vadă prin deschizătura cortinei, ce se petrece în sală, alții își căutau prietenii. Barbu Maria din clasa a VI-a își găsi însfârșit prietena, o trase lângă ea și-i șopti îngrijorată: „Vai cum o să iasă?! Neacșu Ion din clasa a VII-a, umbla plin de neastâmpăr. Avea să recite o poezie și era grozav de emoționat.

Pe nesimțite intră pe scenă tovarășul profesor și în câteva secunde corul se alinie și totul era în ordine. Cortina se ridică și pentru câteva clipe în sală se așternu liniște. Corul începu să cânte sigur, cu viață, cântecul „Infloreşte țara mea".

— Iii. să-i tot asculți, ce frumos cântă.

— Uite-l pe Gheorghiță al meu, chiar în rândul din față.

— Unde-i?.

Dar mama lui Gheorghiță nu mai avu timp să arate unde-i, deoarece cortina se lăsă și, după o scurtă pauză urmă un program de jocuri populare românești

— Gavrilă. Gavrilă, uite-mă aici striga un țânc, de lângă scenă. Dar lui Gavrilă nu i era aminte să se uite prin prejur Batea podeaua la Rustem mai, mai s o facă zob.

Șezătoarea se termină târziu. Pionierii și școlarii dela Școala de 7 ani din comuna Ghindeni, trăiseră împreună cu părinții lor o seară veselă așa cum se cade pentru un început de vacanță

Elvira POPAZU

vacanței

3500 de oaspeți

Prin uriașa Hală de sport de pe aleea Stalin din Berlin, s'au perindat în zilele vacanței 3500 de copii ca musafiri ai Uniunii Sindicale Libere Germane. Printre ei se aflau și mulți invitați din Germania Occidentală. Intreaga sală era o lume de povești. La intrare, bunul Moș Gerilă, în manta purpurie, îi întâmpina pe oaspeți. Tot acolo era montată o pădure de brazi, ale căror crengi se plecau sub povara zăpezii artificiale. Plafonul era acoperit cu postav albastru ca cerul și pe el erau prinse stele aurii. In pereții Halei se deschideau grote artificiale și fiecare grotă avea surprizele ei. Intr'una se afla „Mătușa Basmelor". In jurul ei, copiii, așezați pe ciuperci de lemn, ascultau cu plăcere basme dragi. Intr'altă parte se afla un lac de sticlă în care puteau pescui pești aurii de... celuloid. Ici un scamator îi uimea pe copii cu măestria lui. De dincolo îi ispitea „Căsuța de turtă dulce", plină de bunătăți. Alături, teatrul de păpuși... Dar câte minunății nu întâlneau musafirii în calea lor!

La sfârșit, fiecare a primit din partea lui Moș Gerilă un dar. „Venim cu plăcere și la anul" îl asigurau la despărțire copiii pe Moș Gerilă, care asudase de mult ce avea de lucru!

In preajma sărbătorilor de iarnă, a domnit o activitate însuflețită în rândul pionierilor din R. D. Germană. Iată-le pe Gertrude, Brigitte, Karin, Hannelore și Annemarie, împodobind în camera pionierilor o piramidă de brad.

„Noi, copiii celor împușcați"

Pe Velodromul de iarnă din Paris, Partidul Comunist Francez a organizat un pom de iarnă pentru copiii eroilor Rezistenței, căzuți în lupta cu fasciștii. Mulți artiști din Paris și-au dat voluntar concursul la această serbare, spre a înveseli, o clipă măcar, pe copiii ale căror bucurii sunt atât de rare.

Cea mai emoționantă clipă a fost aceea când, un băiețel — fiul unui partizan împușcat în timpul Rezistenței — a venit în fața microfonului spre a citi un apel adresat lui Mendès-France, șeful guvernului Francez. „Cu toată bucuria dela Velodromul de iarnă — spunea apelul — noi suntem triști, noi copiii celor împușcați. Iar dumneavoastră, dumneavoastră vă gândiți să reînarmați pe ucigașii părinților noștri".

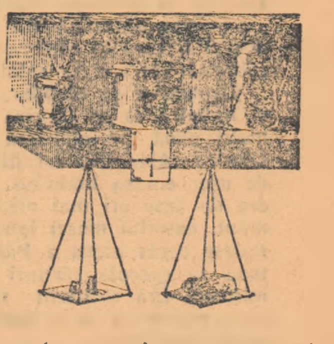
O delegație de copii ai celor împușcați, toți purtînd nume glorioase, a dus acest apel șefului guvernului.

Tristă e viața copiilor din Chili! Ore întregi sunt nevoiți să aștepte în stradă spre a primi câteva linguri din fiertura pe care le-o distribuie „societatea de binefacere".

Construiți-vă
O balanță de sfoară

De un raft, prindeți o sfoară, așa cum se vede în desen, de care sunt agățate apoi cele două talere. Talerele se fac din placaj sau carton La mijlocul sforii trebuie făcut un nod care se suprapune exact peste săgeata verticală, desenată pe un carton fix și prinsă pe raft mai jos (urmăriți desenul). In acest caz, talerele trebuie să fie neapărat la același nivel.

Când se cântărește, pe unul din talere se pune obiectul iar pe celălalt greutățile. Dacă talerul cu greutăți se lasă în jos, așa cum se vede în desen, nodul se mișcă înspre acest taler. Ca un obiect să fie bine cântărit nodul trebuie să se găsească în dreptul săgeții verticale.

Radu Nor și I. M. Ștefan — Ilustrații de Z. Iulian

— povestire științifico-fantastică —

(Urmare)

Se odihniră câteva ceasuri, apoi luară o gustare. Treptat, forța de atracție a Lunii începu să se facă resimțită. Viteza navei creștea vertiginos.

Inginerul care aruncase o privire fugară spre indicatorul de viteză, tresări speriat.

— 30 de kilometri pe secundă... nu ești de părere că viteza asta e cam... mare? întrebă el privindu-l pe pilot cu coada ochiului. Eu cred că în acest moment nu mai „zburăm", ci „cădem" spre Lună!...

Victor Mincu zâmbi calm.

— Ai dreptate, dar ai uitat că la această „prăbușire" ne așteptam. A venit momentul să frânăm, altfel riscăm să ne zdrobim de suprafața Lunii, asemenea unui meteorit.

Rotiră nava în așa fel, încât tuburile de emisiune a gazelor să fie îndreptate spre

Lună. Curând, viteza de coborîre scăzu.

Pilotul controlă încă odată pe hartă punctul din mijlocul unui circ imens care fusese stabilit pentru aterizare sau mai bine zis pentru ...alunizare.

Un sfert de oră mai târziu, șenilele „Vulturului" atinseră solul. Nava mai săltă de câteva ori, asemenea unei mingi de cauciuc, apoi rămase nemișcată.

Cei doi astronauți își lipiră frunțile de fereastra rachetei și priviră afară. Rămaseră așa timp de câteva minute.

Erau în Lună! Țelul călătoriei lor fusese atins. In decurs de mii de ani gândurile omului s'au avântat de multe ori spre acest glob argintiu care noaptea scaldă pământul într'o lumină feerică. De veacuri poeții l-au cântat în versuri, pictorii l-au prins pe pânză neasemuita culoare a razelor, savanții s'au străduit neobosiți să-i deslege tainele.

Si acum, ei aveau să pună piciorul pe acest astru.

— Haide, să nu mai zăbovim!

Pilotul rupse primul vraja care-i cuprinsese pe amândoi și se desmeticiră.

Iși îmbrăcară cu nerăbdare costumele speciale de protecție, înzestrate cu rezerve de oxigen, asemănătoare celor de scafandru și trecură în camera-ecluză. De acolo coborîră scara spre solul lunar.

Cizmele li se afundară adânc în nisip și trebuiră să se târască câțiva zeci de metri până ce ajunseră pe un platou stâncos. Abia aici își dădură seama cât de ușor era să înaintezi. Greutatea lor era de șase ori mai mică decât pe pământ, datorită masei lunare cu mult mai reduse decât aceea a Pământului. Ei puteau să execute sărituri de-a-dreptul uimitoare. Era suficient să-și ia un mic elan, pentru ca să se înalțe până la 5—6 metri înălțime.

După ce se obișnuiră întrucâtva cu acest fel ciudat de a merge, se opriră câteva clipe pe o culme și cercetară priveliștea din jur. Se aflau în mijlocul unui deșert stâncos. Pietrele aveau contururi aspre, nerotunjite. Din loc în loc, se căscau prăpăstii adânci sau se profilau pe cerul de noapte ziduri abrupte care se terminau cu niște colțuri zimțate. Departe, spre orizont, se vedeau șirurile cenușii ale munților care închideau circul în care ei se aflau.

Nicăieri pe Pământ nu văzuseră umbre atât de dese, contraste atât de puternice între lumină și întuneric. Tot ceeace era în umbră devenea pur și simplu invizibil.

Din Lună, cerul se vedea ca și din rachetă; negru ca tăciunele datorită lipsei de atmosferă. Pe acest fond întunecat străluceau puternic, mii de aștri.

In depărtare strălucea Pământul, un disc de 14 ori mai mare decât Luna văzută de pe globul terestru. Era încununat de o adevărată aureolă, produsă de jocul razelor solare în învelișul atmosferic.

Nici un zgomot nu se auzea aci, chiar dacă s'ar fi prăbușit stânci — lipsea aerul prin care să se transmită sunetele. Pentru a comunica între ei, astronauții aveau aparate portative de radiorecepție-emisie.

Călătorii cosmici își începură observațiile științifice. Tot datorită lipsei de atmosferă, temperatura rocilor atingea la soare + 109 grade Celsius, în timp ce la umbră se menținea pe alocuri sub zero. Seismograful indica trepidații foarte slabe ale solului.

Aparatul de filmat care-l aveau cu ei înregistra neîncetat imaginile acestei lumi fără viață.

Rând pe rând, cei doi cercetători strânseră felurite probe de roci pe care le ambalară în săculețe de pânză. Printre roci erau nisipuri silicioase de felurite culori și protoxiduri de fier cu nuanțe verzui. După ce adăpostiră săculețele în interiorul rachetei și-și înscriseră observațiile în fișele pregătite încă de pe Pământ, își continuară neobosiți munca de cercetare. Voiau să cunoască — în timpul scurtei lor șederi — cât mai multe din tainele satelitului Pământului.

DIFERITE CERCETARI ȘI DESCOPERIRI

Foreza de mână nu producea niciun zgomot deși lucra intens. Mincu o mânuia cu pricepere și oțelul lucitor al burghiului mușca bucăți mari de rocă cenușie. Lângă el inginerul înlătura fără prea multă oboseală mormanele de piatră, cu ajutorul unei lopeți.

Ajunsese la o adâncime de câțiva metri, când Victor Mincu opri foreza și scoase o exclamație de uimire.

— Ia privește aci! Ce zici de asta?

Ridicase o bucată de rocă, care la prima vedere nu se deosebea cu nimic de celelalte dimprejur și o întinse inginerului.

Acesta o cercetă în tăcere.

— Parcă... parcă sunt contururile unei plante!... Seamănă cu o ferigă... vezi, aici — urmărea cu degetul liniile imprimate pe piatră — sunt perfect vizibile. Mincule, asta înseamnă...

— ...Inseamnă că se confirmă ipoteza că pe Lună a existat odată viață, îl complectă pilotul. Au existat plante. Dacă am avea posibilitatea să forăm la adâncimi mai mari, adică dacă am putea rămâne mai mult timp pe aici, cine știe ce descoperiri am mai face.

Pilotul continuă să admire fărămitura de rocă, când un strigăt al tovarășului său îl făcu să tresară.

— Atenție... ferește-te!

(Va urma)

Deslegări de jocuri

Rebus

(6—7)

„Doamna Chiajna"

de Al. ODOBESCU

Joc de calcul

6	11	10
13	9	5
8	7	12

Problemă

Drumețul a plătit în următorul fel:

In prima seară a dat moneda de 1 leu.

In seara a doua a dat moneda de 2 lei dar a luat-o înapoi pe cea de 1 leu.

In seara a treia a dat din nou moneda de 1 leu.

In seara a patra a dat moneda de 4 lei și le-a luat pe celelalte două înapoi.

In seara a cincea a dat din nou moneda de 1 leu.

In seara a șasea a dat moneda de 2 lei și a luat-o pe cea de 1 leu înapoi.

In seara a șaptea a dat iarăși moneda de 1 leu.

Ș.a.m.d.

Piramidă

U
NU
UNA
LUNA
ALUNE
ALUNEC

Criptogramă

Stai atent în clasă.

Instructorul

schiță de Al. O. ZOTTA

— Noroc, Ionele, ce mai e pe la voi?

— Ce să fie Victore, bine. Ne-a venit și-un instructor nou. Tare bun băiat. E mereu vesel și știe de toate.

— Se poate... Dar unul ca instructorul pe care l-am avut noi, nu se mai află!

— Nu cred să fi fost ca al nostru, sări Ionel. Păi la ce nu se pricepe el... Iată de pildă, teatrul. E un regizor minunat. Pregătește o piesă grozavă cu echipa noastră artistică!

— O fi... Dar instructorul nostru știa orice cântec de pe lumea asta! Dela „Uhăi bade", până la ariile din opere. Ba știa și simfonii...

— Asta nu-i nimic. Să vezi ce matematică cunoaște al nostru. E în stare să înmulțească în gând două numere cu câte 3 cifre.

— Oricum, nu se compară cu fostul meu instructor. Știa pe de rost numele tuturor campionilor sportivi și el însuși sărea 6,80 m. în lungime. 6,80 înțelegi tu? se înfierbântă Victor.

— Ei, și? nu se lăsă Ionel. Asta poate și al nostru. Dar habar n'ai de cum se pricepe la desen. Pictor, nu alta! Ba și pe noi a început să ne învețe a face caricaturi!

— Mare lucru. Păi, în privința asta, fostul meu instructor era maestru. Află însă că era și un turist nemaipomenit. Excursia pe care ne-a organizat-o el în munții Bucegi, n'am s'o uit toată viața! Cunoștea munții, cum îți cunoști tu buzunarul!

— Nimic deosebit în asta, se grozăvi Ionel. Dar al nostru, deși n'a trecut hotarele, cunoaște și natura celorlalte țări! Uite, dacă-l întrebi ce lungime au aripile unui vultur din America de Sud, îndată-ți spune.

— Asta nu mai cred! se încruntă Victor.

— Nu?! se indignă Ionel. Hai cu mine la școală să-l întrebăm! Ce... crezi că numai la școala voastră au fost instructori buni? Hai!

— Hai!

Ajunseră la poarta școlii. In curte, gălăgia dinaintea începerii cursurilor.

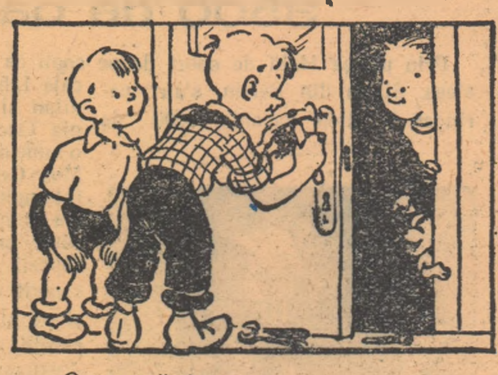
— Uite-l, șopti Ionel, arătând spre un tânăr înalt și oacheș, care tocmai se pregătea să arbitreze un match de fotbal. Il cheamă Iosif.

— Ceee!? sări ca ars Victor, holbând ochii. Păi el... el e chiar fostul meu instructor! Cum de-a fost mutat tocmai la voi!

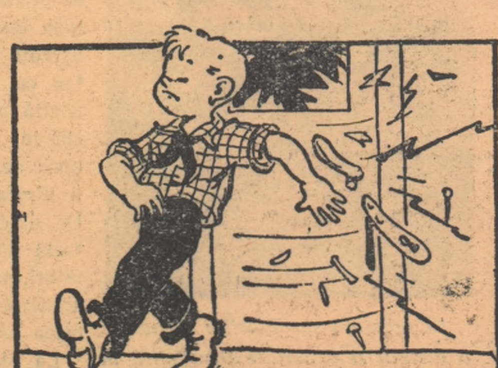
Și fără să mai zăbovească, dădu buzna într'acolo:

— Tovarășe Iosif, tovarășe Iosif!

CE MAI MEȘTER!

O repară, iac-așa,

Și-apoi... are ce strica

Redacția și Administrația București Piața Scânteii tel. 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".